

[Vesterager.]

Jeg kan i alt Fald ikke følge det ærede Medlem Hr. Willesen i den Tanke, at man skulde tage Hensyn til Smuglerne, spørge dem, hvad de kunde ønske, og hvad der kan tjene dem bedst. Skulde vi i vor Lovgivning tage Hensyn til de mange Lovovertrædere, vilde det vist føre til ret mærkelige Konsekvenser; saa skulde vi maaske ogsaa til at spørge Pengeskabstvene, hvordan de ønsker, vi skal indrette vore Pengeskabe; vi kunde f. Eks. lave dem af upløjede Bræder, saa var de lettere at komme i Kast med.

Jeg tror, vi maa lade alt dette ude af Betragtning og prøve at gennemføre en Lovgivning, som den store Befolkning staar bagved, saa er jeg ogsaa overbevist om, at Tjenestemændene og alle, der faar med dens Administration at gøre, vil gennemføre den loyalt. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Willesen tager fejl, naar han mener, at Tjenestemændene skulde bøje af med Hensyn til Gennemførelsen af saadanne Bestemmelser, fordi de maaske ikke er af den samme Opfattelse som de, der har gennemført disse Bestemmelser. Jeg tror ikke, dette har gjort sig gældende med Hensyn til tidligere Lovgivningsarbejde, jeg tror at turde sige, at Tjenestemændene loyalt uden Hensyn til deres personlige Anskuelser har gennemført alle de Love, vi har vedtaget her paa Rigsdagen.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i dette høje Ting, idet jeg udtaler Haabet om et gunstigt Resultat for Ædruelighedsarbejdet.

Olufson: Jeg vil gerne som en af Forslagsstillerne til dette Forslag give det min bedste Anbefaling med paa Vejen. Jeg anser det for at være et naturligt Skridt i hele det Ædruelighedsarbejde, det Oplysningsarbejde og den Ædruelighedslovgivning, der har fundet Sted her i Danmark igennem et Par Menneskealdrer, og jeg kan ikke forstaa den stærke Modstand, der er overfor Forslaget. Enhver vil dog kunne sige sig selv, at naar Ædruelighedsvennerne her i Landet igennem Tiderne har gjort et mægtigt Arbejde, et Rednings- og et Oplysningsarbejde, saa maa det før eller senere sætte sin Frugt i Lovgivningen, thi hvis det ikke skete, saa kunde vi fortsætte ud i al Evighed uden nogen

Sinde at komme til Ende dermed; det vilde blive som at øse i Danaidernes Kar eller at trille Stenen op ad Bjerget: man kunde vel nok faa den et Stykke op, men naar den var kommet et Stykke op, saa rullede den tilbage igen.

Og netop den Tid, vi lever i, viser jo i allerhøjeste Grad, hvorledes dette er Tilfældet. Det Oplysningsarbejde, der har fundet Sted, har — som tidligere ærede Talere har været inde paa — medført, at den danske Nation nu er langt mere ædruelig end tidligere. Æren derfor tilkommer ikke Afholdsfolkene alene; det Parti, jeg tilhører, har gennem sit Arbejde maaske udrettet fuldt saa meget for Ædruelighedens Fremme herhjemme som Afholdsbevægelsen. Der er ikke Spor af Tvivl om, at den Kamp, som det danske Socialdemokrati har ført for at højne Underklassens Kaar, i allerhøjeste Grad har været medvirkende til Ædruelighedens Fremme. Men hverken Oplysningsarbejdet eller bedre økonomiske Kaar er tilstrækkeligt til at føre Sagen frem til en endelig Løsning. Den endelige Løsning kan kun naas gennem Lovgivning, og det er netop den, dette Lovforslag gaar ud paa; derfor hilser jeg det med Glæde, og derfor staar jeg som Medforslagsstiller dertil.

Jeg sagde, at netop den Tid, vi er inde i, viser, at man ikke er i Stand til alene gennem Oplysning eller gennem bedre økonomiske Kaar at naa til et Enderesultat. Vi har været et Stykke oppe ad Bjerget med Stenen, men det, der kendetegner Tiden nu, er netop, at Stenen ruller rask nedad igen. Det er en Kendsgerning, man ikke kan komme udenom. Der bliver sagt fra anden Side — og det blev i ganske særlig Grad hævdet af det ærede Medlem Hr. Willesen —, at naar det er Tilfældet, skyldes det den Forbudskamp, som danske Afholdsfolk har rejst. Jeg tror, der er noget andet, som er medvirkende dertil, nemlig den Kamp, der fra anden Side er rejst mod Afholdsbevægelsen.

Hvis man ser paa Forholdene, som de arter sig, er det jo ikke den ældre Del eller den modne Del af den danske Befolkning, der i Øjeblikket drikker, men det, der er Tidens Skavank, det, der er Faren, og det, der gør, at man før eller senere maa tage Stilling til denne Sag, er netop, at den danske Ungdom i Øjeblikket udvikler sig til at blive, som Ungdommen var for 30—40